

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: **EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803**, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: **Márie Ka.....**, **bývajúca v K.....**, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej **Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778**, zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, AK Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 931,73 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2C/152/2011-50 zo dňa 12.12.2011, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca **je p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 82,85 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, žalovanej trovy konania nepriznal a žalobcu zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 247,75 eur na účet jeho právneho zástupcu.

V dôvodoch tohto rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 931,73 eur so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 576,68

eur od 19.7.2007 do zaplattenia. Žalobu odôvodnil tým, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.7.2007 postúpil postupca Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava na neho pohľadávku proti žalovanej. Postupca uzatvoril dňa 2.2.2005 so žalovanou zmluvu o úvere, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a. s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám. Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovanej úver. Podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca mal za to, že ide o zmluvu o úvere podľa § 497 až 517 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a žalovanú vyzval na úhradu dlžnej sumy. Jeho pohľadávka ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 931,73 eur, ktorá pozostávala z istiny 576,68 eur, riadneho úroku vo výške 42,87 eur, úroku z omeškania v sume 0,92 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov v sume 311,26 eur. V konaní si žalobca uplatnil zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 19.7.2007, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Za rozhodujúci dátum pre určenie základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska považoval deň 14.7.2007, t. j. deň nasledujúci po dátume splatnosti tak, ako je uvedený vo výpise z účtovných kníh peňažného ústavu. Na podporu žalovanej vstúpilo do konania Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, oznámením zo dňa 10.10.2011. V písomnom vyjadrení vedľajší účastník uplatnil námietku premlčania pohľadávky žalobcu. Poukázal na to, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý žalovaná nesplácala v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok a splatnosť úveru nastala dňa 13.7.2007, pričom žaloba bola podaná na súde 30.8.2011. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že so žalovanou bola uzatvorená dohoda o splátkovom kalendári a tiež dohoda o uznaní záväzku. V zmysle čl. 3 bod 3.1 predmetnej dohody, osoby uvedené v bode 1.2 alebo 1.3 vyhlásili, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Poukázal na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka a § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom mal za to, že pohľadávka nie je premlčaná.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, podľa ktorého Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava uzatvorila so žalovanou dňa 2.2.2005 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky. Predmetnou zmluvou sa Všeobecná úverová banka, a. s. zaviazala žalovanej poskytnúť úver vo výške 30.000,- Sk s lehotou splatnosti 48 mesiacov, pričom výška mesačnej splátky bola 895,42 Sk s ročnou percentuálnou mierou nákladov 11,07 %. Z výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu Všeobecnej úverovej banky, a. s. zo dňa 2.12.2009 bolo zrejmé, že aktuálny zostatok žalovanej pohľadávky je ku dňu 17.7.2007 vo výške 931,73 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.7.2007 postúpil postupca Všeobecná úverová banka, a. s. túto pohľadávku na žalobcu. Z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.9.2010 je zrejmé, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili predmetnú dohodu, pričom táto obsahovala aj uznanie záväzku, formu splatenia záväzku, rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia. Z dohody podľa bodu 3.1 vyplynulo, že žalovaná sa zaviazala splatiť svoj záväzok vo výške 576,68 eur v mesačných splátkach, pričom výška splátky nebola uvedená, dátum splátky 30. deň v mesiaci a dátum prvej splátky 30.10.2010. V bode 2 dohody žalovaná uznala záväzok vo vzťahu k žalobcovi vo výške 576,68 eur,

príslušenstvo pohľadávky, náklady na inkasné konanie vo výške 139,41 eur, čo do právneho dôvodu a výšky na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Všeobecná úverová banka, a. s., číslo zmluvy 959601010205 zo dňa 2.2.2005. Vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch obsahoval bod 3 označený ako forma splatenia záväzku.

Ďalej v napadnutom rozsudku súd konštatoval, že mal za preukázanú existenciu úverovej zmluvy, pričom právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru a to napriek tomu, že žalobca uviedol v žalobe, že zmluva obsahuje všetky znaky a náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 a 507 Obchodného zákonníka. Súd sa súčasne zaoberal aj uplatnenou námietkou premlčania žalovanej pohľadávky a v tejto súvislosti citoval ust. § 3 ods. 1, § 39 ods. 1, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 558 Obč. zák. s tým, že podrobil vec súdnej kontrole z hľadiska nekalých obchodných praktík.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 13.7.2007, pričom táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Žalobca podal žalobu dňa 30.8.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.9.2010, súd hodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Uznanie dlhu žalovanou v dohode zo dňa 21.9.2010 považoval súd za právne neúčinné, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaná vedela o jeho premlčaní tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka. Uznať možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade žalobca nepreukázal. Zo samotnej dohody vyplýva, že vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch je zakomponované v bode 3 tejto dohody, označenej ako forma splatenia záväzku. Aj zo samotnej výpovede žalovanej vyplynulo, že táto pri podpisovaní dohody nemala vedomosť o premlčaní uplatnenej pohľadávky, dokonca žalovaná ani nevedela, čo slovo premlčanie znamená. Nakoľko vedľajší účastník a žalovaná vzniesli námietku premlčania, súd túto považoval za odôvodnenú, preto žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že úspešná žalovaná si žiadne trovy konania neuplatnila a vedľajšiemu účastníkovi boli priznané trovy konania v zmysle vyhl. č. 655/2006 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Bola priznaná odmena za 3 úkony právnej pomoci po 61,41 eur, pričom tarifná hodnota veci 1.249,86 eur pozostávala z istiny 931,73 eur a sumy 318,13 eur ako kapitalizovanej sumy úrokov z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 576,68 eur od 19.7.2007 do 1.6.2011, teda ku dňu začatia poskytovania právnej služby a to za prípravu a prevzatie zastúpenia, vyjadrenie zo dňa 10.11.2011 a účasť na pojednávaní 12.12.2011, z toho 3 x režijný paušál po 7,41 eur a 20 % DPH v sume 41,29 eur. Celkom boli priznané trovy konania vo výške 247,75 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a to z dôvodu nesprávneho

právneho posúdenia veci a nesprávneho skutkového zistenia. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého podpísanie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku zo dňa 21.9.2010 predstavuje nekalú obchodnú praktiku. Podľa neho dohoda spĺňa všetky náležitosti potrebné pre uznanie dlhu zo strany dlžníka, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania a premlčacia doba sa predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Žalobca poukázal na čl. 3 dohody, v ktorej je uvedené, že osoby uvedené v bode 1.2 alebo 1.3 vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, na ktorých napokon v odôvodnení poukázal aj súd. Žalobca mal za to, že rozhodnutím súdu dochádza k popretiu a nerešpektovaniu základných zákonných ustanovení a poškodzovaniu práv veriteľa. Dohoda má písomnú formu. Vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaná potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V danom prípade nemožno mať pochybnosti o platnosti uznania premlčaného dlhu. Pokiaľ ide o trovy konania žalobca sa nestotožnil s rozhodnutím súdu, ktorým tento priznal ich náhradu vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko žalobca mal za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Žalobca uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Žalobca spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. Mal za to, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a ne hospodárnosti konania. Na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať potom použitie ust. § 150 O.s.p.. Ďalej nesúhlasil s výpočtom tarifnej hodnoty pre výpočet tarifnej odmeny.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení na odvolanie žalobcu navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 82,85 eur.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 558 Obč. zák., ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť s námietkou premlčania.

Ak súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu, jeho rozhodnutie je vecne správne z toho hľadiska, že žalobca vzhľadom na nesplnenie hmotnoprávných podmienok ustanovenia § 558 Obč. zák. nepreukázal, že v čase uznania dlh ešte trval. Znamená, že na žalobcovi bola povinnosť preukázať, že v čase uznania dlhu tento existoval. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by túto okolnosť bol žalobca preukázal. Žalobca sa len odvolával na existenciu dohody

o uznaní dlhu, avšak jeho existenciu v čase uznania nijako nepreukázal, pričom bolo jeho povinnosťou tento dlh preukazovať, pretože ak žalovaná nevedela o premlčaní, nemá jej uznanie za následok ten účinok, ktorý uznanie dlhu predpokladá (prvá veta ust. § 558 Obč. zák.).

Odvolačí súd však považuje za potrebné zdôrazniť ešte jednu okolnosť, na ktorú poukazuje súd prvého stupňa v súvislosti s ochranou spotrebiteľa a to v tom zmysle, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť i podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidve tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto hľadiska je preto aj správny záver o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, a preto bola dôvodne uplatnená námietka štvorročnej premlčacej doby.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a to aj vo vzťahu k priznaným trovám konania ohľadne vedľajšieho účastníka. V zásade nemožno brániť vedľajšiemu účastníkovi, aby sa dal zastúpiť právnym zástupcom, čo vyplýva z ust. § 24 O.s.p..

V odvolacom konaní bola žalovaná úspešná, a preto vedľajší účastník, ktorý si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania má právo na ich náhradu, pričom odvolací súd dospel k záveru, že účelne vynaloženým nákladom je práve zastúpenie týkajúce sa vyjadrenia na odvolanie žalobcu, za čo patrí pri tarifnej hodnote 1.249,63 eur tarifná odmena vo výške 61,41 eur a k tomu režijný paušál 7,63 eur a ďalej 20% DPH 13,81 eur, spolu 82,85 eur. Pokiaľ vedľajší účastník uplatnil náhradu trov konania za ďalšie písomné vyjadrenie v priebehu odvolacieho konania, tento úkon odvolací súd nepovažoval za účelne vynaložené trovy, a preto za tento úkon ich náhradu nepriznal. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu pokiaľ ide o tarifnú hodnotu veci, odvolací súd súhlasí s postupom, aký zvolil súd prvého stupňa a to aj preto, lebo neúspech ohľadne príslušenstva pohľadávky sa nepovažuje za nepatrný neúspech vo veci, a preto z tohto hľadiska je potrebné, aby tarifná hodnota veci pozostávala nielen z istiny, ale aj z príslušenstva pohľadávky. Z týchto dôvodov aj odvolací súd vypočítaval

- 6 -

potom trovy konania postupom, aký je uvedený v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Prešove, dňa 7. júna 2012

JUDr. Peter ŠAMO
predseda senátu